

33. neděle v mezidobí rok B – sv. Martina a Posvěcení našeho kostela(2024)

1. čtení – Dan 12,1-3

Tehdy bude zachráněn tvůj národ.

Čtení z knihy proroka Daniela.

Povstane Michael, veliký kníže, který chrání syny tvého lidu. To bude čas úzkosti, jaký nebyl od té doby, kdy povstaly národy, až do té doby. Tehdy bude zachráněn tvůj národ, každý, kdo bude zapsán v knize. Probudí se mnozí z těch, kteří spí v zemi prachu, jedni k věčnému životu, druzí k potupě, k hanbě navěky. Kterí byli poučeni, budou zářit jako zář oblohy, a ti, kteří mnohé přivedli ke spravedlnosti, jako hvězdy na věčné časy.

Mezizpěv – Žl 16,5+8.9-10.11

Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.

Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem i mou číší,
ty mně zachovááš můj úděl.

Hospodina mám neustále na zřeteli,
nezakolísám, když je mi po pravici.

Proto se raduje mé srdce, má duše plesá,
i mé tělo bydlí v bezpečí,
neboť nezanecháš mou duši v podsvětí,
nedopustíš, aby tvůj svatý spatřil porušení.

Ukážeš mi cestu k životu,
u tebe je hojná radost,
po tvé pravici je věčná slast.

2. čtení – Žid 10,11-14.18

Jedinou obětí přivedl k dokonalosti jednou provždy ty, které posvětil.

Čtení z listu Židům.

Každý (jiný) kněz stojí denně ve službě a znovu a znovu přináší stejné oběti, které však vůbec nemají sílu, aby zahladily hříchy. Avšak (Kristus) podal za hříchy jednu jedinou oběť a pak se navždycky posadil po Boží pravici a teď už jen čeká, `až mu budou jeho nepřátelé položeni k nohám jako podnož'. Jedinou obětí totiž přivedl k dokonalosti navždy ty, které posvětil. Kde je však odpuštění hříchů, není už (třeba) oběti za hřích.

Zpěv před evangeliem – Lk 21,36

Aleluja. Bděte a modlete se v každé době, abyste mohli obstát před Synem člověka. Aleluja.

Evangelium – Mk 13,24-32

Shromáždí své vyvolené ze čtyř světových stran.

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš řekl svým učedníkům: „V těch dnech, po velkém soužení, se zatmí slunce a měsíc přestane svítit, hvězdy budou padat z nebe a hvězdný svět se zachvěje. A tehdy (lidé) uvidí Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou. Potom pošle anděly a shromáždí své vyvolené ze čtyř světových stran, od konce země až po konec nebe. Poučte se z přirovnání o fíkovníku! Když se už jeho větve nalévají mízou a nasazují listy, poznáváte z toho, že léto je blízko. Stejně tak, až uvidíte, že se to děje, poznáte, že je blízko, přede dveřmi. Amen, pravím vám: Toto pokolení nepomine, dokud se to všechno nestane. Nebe a země pominou, ale má slova nepominou. O tom dni a o té hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom Otec.“

Homilie

(Lk 19,1-10)

Dnes děkujeme dobrému Bohu za tento kostel. Poděkujme Bohu za naše předky, kteří se někdy museli vzdát mnoha věcí, aby postavili tento chrám. Poděkujme Bohu, že se zde můžeme pokojně modlit. Poděkujme Bohu za křtitelnici, ve kterém se naše děti rodí do Božího života, za zpovědnici, ve které vždy dostáváme odpuštění a milost. Nakonec děkujme Bohu za oltář, ze kterého přijímáme živého Ježíše v Eucharistii.

Výročí posvěcení vlastního kostela je na jedné straně díkyvzdáním za místo, kde se Bůh dává člověku, a zároveň díkyvzdáním za to, že my sami jsme Boží chrámy. Stali jsme se nimi v den našeho křtu. Pak jsme byli zahrnuti do Církve, která –, jak víme –, se zrodila z Ducha svatého o Letnicích, což je událost, která je základem Církve, a měla by být vždy zmiňována, pokud chceme vědět, co je církev a čím by měla být. Dnes, když slyšíme opakovaný slogan tak často: „Kristus ano, ale církev ne!“, existuje naléhavá potřeba obnovené a pevné reflexe o tajemství církve. Církev je jako vitráž v gotické katedrále. Při pohledu zvenčí, okno z barevného skla je jen skvrna kousků tmavého skla, spojená pruhy stejně tmavého olova. Ale když vstoupíme dovnitř katedrály a sledujeme stejné okno z barevného skla proti světlu, jaká hra barev, postav, významů! I my musíme být uvnitř církve, abychom pochopili její tajemství. Uvnitř, nejen institucionálně, ale v srdci.

Dnešní evangelium k výročí posvěcení chrámu neříká ani slovo o stavbě nebo budově kostela, ale **mluví o spasení Zachea a celého jeho domova.** Lidé jsou v církvi nejdůležitější, nikoli architektura a malba, zdi a sochy. Což neznamená, že na architektuře nezáleží; záleží, ale je vůči člověku na druhém místě. Obracený Zacheus je to člověk, který vytváří krásnou posvátnou architekturu srdce, čímž dává přirozené, spontánní svědectví o své víře.

Evangelium o Zacheovi je nejkrásnější biblická ikona, která nám ukazuje proces budování chrámu našeho vlastního srdce a chrámu církevního společenství.

Za prvé, Zacheus cítí neodolatelnou touhu vidět Ježíše Krista. Tento biblický obraz nám říká, že v jeho srdci je už dlouho touha po setkání se Spasitelem, kterou v sobě opatroval. Když se dozvěděl, že má projít Jerichem, místem, kde žil Zacheus, ale je také symbolem naší země, udělal vše pro to, aby se s ním setkal a uviděl ho. Bible říká, že běžel vpřed a vylezl na strom, což znamená, že prohloubil své znalosti Božího zjevení a prohloubil svůj život vírou. Tehdy Ježíš stanul před ním a pozval do svého domu života. Když tedy Ježíš přišel do jeho domu života, do chrámu jeho srdce, vstal a vydal se na cestu

obrácení: *Polovinu svého majetku dávám chudým a druhou polovinu, abych zaplatil těm, které jsem zranil.* Ježíš přijímá toto obrácení a obnovení života Zachea a říká: *Dnes přišla do tohoto domu spása.* Zacheus pak postavil nádherný chrám svého srdce, který se naplnil přítomností Ježíše Krista a postojem lásky a daru pro ostatní. Jeho domov a celá rodina se také staly novým chrámem.

Je dobré, že dnes máme mnoho krásných chrámů, dokonce i těch, kde se můžeme modlit, stále však chybí živé chrámy lidských srdcí, chrámy rodin a manželství, v nichž žije Ježíš Kristus a žije farní společenství, kde vzkříšený Kristus zaujímá první a ústřední místo, kde člověk žije nové přikázání lásky, kde stará se o chudé, kde se všichni opravdu cítí jako bratři a sestry.

Najdeme v našich životech nějaký „fíkovník“, ze kterého bude pro nás snazší vidět Ježíše a jeho církev, a především, na kterém nás uvidí On a pozve nás na hostinu, během které se staneme živým chrámem. Budujme živé chrámy Božího lidu v našich rodinách a v našem farním společenství. Ať nám v tom pomáhá náš svatý patron, sv. Martin. Amen.